

Biotechnische bedrijven zijn er niet in geslaagd dit probleem op te lossen. En terwijl ze nog steeds een hoop PR-ampagnes de wereld in sturen, bestaat een eigenlijke strategie er gewoon in zoveel mogelijk te produceren en daarenboven de transgene producten te produceren die de meeste kans maken om winst te leveren. Intussen proberen ze het dilemma niet al te zeer te benadrukken en openen ze dat de consumenten mettertijd gewoontes associaties aan producten zullen koppelen, die het probleem van de publieke 'ysterie' zullen opheffen.

Als een culturele bron voor artistieke creatie zijn de transgene wetenschappen een trendy en uiterst exploiteerbaar onderwerp geworden voor uitgeslapen, arrièreregerende cultuurproducten. Niet dat dit een nieuw fenomeen is. Telkens wanneer visionaire technologieën de kop opsteken, of minder begooede specialistische domeinen (zoals de kunstproductie) er eindelijk toegang toe krijgen, zullen er altijd mensen zijn die onmiddellijk hun kans grijpen om nieuwe esthetische mogelijkheden uit te buiten. Het lijkt redelijk om aan te nemen dat op dit eigenste moment enkele artiesten hun webkamera's inruilen voor elektronische microsopen. En nu leeft de 'kunstwereld' er licht gezien in werk dat afgeleid is van de moleculaire biologie en dat recht uit het laboratorium in cultuur entra wordt gedropt. Met de visionaire -explosie nog maar nauwelijks twee decennia ter ons, lijkt wat vóór ons ligt relatief voorspelbaar: monumentale moleculaire landschappen die de paradox van de schaal en de kleurige schoonheid van de micro-wereld benadrukken. En de volgende stap is een levende sculptuur, de uitdrukking van een frankensteiniaans verlangen in de vorm van eigenaardig gefabriceerde levensvormen (zoals fluorescerende ratten en proteïnen die tekstpatronen vormen). Uiteraard zullen deze projecten in al hun technologische en/of vormelijke vernieuwing deze keer nog deprimerender zijn, omdat zoveel van het oogstzichtbare zo apolitiek mogelijk zal zijn (of zijn politiek standpunt verdoezelt) en enkel ontworpen om de culturele markt van nieuwigheden te voorzien.

Op het vlak van politieke economie, helpt dit soort werk wel om het publiek te onderwijzen, maar het funtioneert ook in de schoot van de bedrijfs cultuur, die het publiek scepticisme wil sussen door het bio-imago uit de politieke debatsarena te sleuren en het te versterken in de spectaculaire en gespecialiseerde bunker van de estetisering. Bedrijfs- en staats cultuur konden geen betere publieke relations-medewerkers hebben gekozen. Het is dan ook niet verwonderlijk dat ze maar al te bereid zijn om oogwaardige culturele events als Ars Electronica te sponsoren, of de museale extravaganza's in het Whitney Museum of American Art of het San Francisco Museum of Modern Art.

Tenslotte is het probleem van het beleid eigenlijk al ready-made. De ontwikkelaars van transgene producten zullen het pad volgen van alle goederen en diensten onder het kapitaal – ze zullen zelden in het publieke belang handelen. Het pankapitalistische beleid voedt, versterkt en breidt de winstmachine uit. De moleculaire invasie en de controle erop wordt al heel snel getransformeerd in nieuwe vormen van koloniale en endokoloniale controle. De nadruk lijkt te

liggen op de controle van de voedselketen: van zijn moleculaire structuur tot het inpakproces. Door de ontwikkeling van soorten beter in de hand te houden, hebben bedrijven een betere kans dan ooit tevoren om de afhankelijkheid van alle naties aan de westerse bedrijfseconomie te bestendigen. Voedsel moet ofwel gekocht worden bij de voedselleveranciers van de ondernemingen, of je kan de nodige organische en chemische materialen aanschaffen. Wat je ook kiest, de grondstoffen worden gecontroleerd door westers kapitaal. De boeren kunnen gedwongen worden om ofwel winstgevendegewassen als katoen te telen, ofwel elke combinatie die het meest voordelig is voor de kolonistator. Dit plan bestaat al sinds het begin van de industriële boerenteelt. Nu hebben de producten van voedselgrondstoffen enkel een ander krachtig wapen in handen gekregen dat perfect past in de huidige overheersingsstructuur.

Daarbovenop kan elke vorm van moleculaire kapitaal nu ook worden toegeëigend: het is een open deur. Net zoals met alle gelabelde en gecontroleerde objecten, kunnen nu ook genomen, enzymen, biochemische processen, enzovoort geprivatiseerd worden. Wat eens gemeenschappelijk was en gecontroleerd werd door de traditionele autoriteiten en het gezond verstand, wordt nu geïsurpeerd door de scheiding van de moleculaire of chemische waarde van zijn volledige fenotypische waarde. Bijvoorbeeld: een plant die gebruikt werd in de traditionele geneeskunde had een algemene (economische, politieke, spirituele) waarde, maar kan nu getransformeerd worden in

'The turn to biotechnology from their (AE's) earlier work on communication technology offered a site for direct interrogation of the relations of digital capital culture and the 'loop' to material everyday life.'

Rebecca Sneider

iets dat enkel een economische waarde heeft, als chemische samenstelling. Deze samenstelling kan worden gepatenteerd, en terwijl de plant nog altijd gebruikt kan worden, kan dit a-tieve element niet langer worden ingezet, waardoor de plant effectief geen deel meer uitmaakt van de gemeenschappelijke middelen. Op een onbewaakt moment van overpiraterij vermomd als Amerikaanse eigendomsrechten, wordt elke collectieve functie of gedeeld bezit weggeveegd door de opdeling van de plant in verspillende micro-eigendommen.

Het standaard argument om elk spoor van het gemeenschappelijke te vernietigen is te zeggen dat gedeeld bezit een inefficiënte manier is om middelen te beheren. Als de efficiëntie wordt verogd, zijn er meer middelen ter beschikking, en krijgt iedereen meer voor minder. Na twee eeuwen van kapitaalbeleid weten we al dat de enigen die meer krijgen de eigenaars zijn, terwijl de armen en beoefenden en kleine beetje van de middelen waar ze toegang toe hadden verliezen. De veronderstelling dat efficiëntie een algemeen goed is, is niks meer dan een onsmakelijk voorbeeld van de partiële waarden van het marktige iets dat wordt voorgesteld en geïnternaliseerd als universeel.

Efficiëntie steekt ook op andere domeinen de kop op. De verwaarlozing, vervuiling en exploitatie van het milieu in functie van de trans-

ren, wat betekent dat de embryo's geen echte klonen waren.

De onderzoeker ligt steeds meer onder vuur. In november 2005 moest Woo Suk Hwang toegeven dat voor de kloonprimeur eicellen gebruikt waren van jonge vrouwelijke medewerkers, en dat vrouwen betaald waren om hun eicellen af te staan. Beide praktijken worden in de westerse wetenschappelijke wereld als onethisch beschouwd.

(Update 8 december 2005)

(Zie 'Snuppy')